

Publicerad 2019-04-19 03:32 av Scarlett Miryam

7 juli 2016 – 5 januari 2017 (*ergo dödsfall, eller ”vi hafve idag haft jagt, och vi få den icke mer”*)

Fågelhöst

TVÅVINGAR

man talade om köttider,
hungern i en trana

öppnad för jättar,
vad hundar inringar;

den kvinnan låg oss på lur,
avfällingarna sniffar henne

herrelös, den lägre brunsten,
det mindre livet:

nu är det kärrtimmen.

FÄLTSKÄRN

”du äter som fåglarna,
skulderbladen din ursäkt för

grenen du släppte,
vildättad, du såg sagor:

jag vill att du avgränsas,
vad allt kött blottar”

kvinnan är ditt benbrott,
en livrem

ägarmärkt och hetsad,
du tog henne skör:

greppad bakom bröstben
minns hon käpparna,

tyngden av djur

”ruggar din livmoder hålig,
en kvinna som du har inget sammanhang

bortom flykten,
med en fågel

fångas en annan:
och du min jaktmark”

man smakar henne i krävan,
du bär din näring i huden och

honorna slaktas öppnare,
det bredbenta hos lustoffer där eggen

satt henne i havande,
hur hon mjölkas:

i hennes sångflykt rinner livet

”vildarna skulle ha älskat dig,
plockat bort flugorna

där inget spirade,
en kvinna utan mynning:

du blev det sköraste,
en örn kunde ha kretsat

döttrar är som skottskador,
könsöppnat småvilt

firade i purpur,
inget blod leveras stilla

men kärlek

är att kravla nedåt,
fingrarna skrapar:

vi är inte utrustning

KRÅKLÅT

jag äts som fåglarna,
tandrader där köttet växte

till årsskiften,
mitt kungarike bultar

fredlösare,
hemgiften i mitt underliv:

en stor hund,
du luktar av stor hund,

du luktar fri

tranor är gränsväsen,
vitttror utan heder

i parningstid; smärtan

är inte vad som hände oss,

din boskap går under,
skördevaktare:

vi är för långt från varandra för att ta avsked nu

(genom jakten
vreds de mot Gud;

de avslutade djuren
rodnande, plockmat åt

fiskmåsar, de indrivarna)